

Arrest

nr. 279 052 van 20 oktober 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2022 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 3 oktober 2022 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 augustus 2022 toe op het Belgische grondgebied en diende op 31 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Op 2 september 2022 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Oostenrijkse autoriteiten om verzoeker op grond van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) terug te nemen.

1.3. De Oostenrijkse autoriteiten stemden op 14 september 2022 in met deze terugname op grond van artikel 20 (5) van de Verordening 604/2013/EU.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 september 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan op 21 september 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: N.(...)

voornaam: M.(...) A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M.(...) A.(...) N.(...), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 31.08.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 04.08.2022.

De betrokkene werd gehoord op 05.09.2022. Hij verklaart dat hij ongehuwd is en dat een van zijn 3 zussen in België verblijft. Hij maakt geen melding van familie in een andere lidstaat.

De betrokkene verliet Afghanistan op 15.08.2021. Hij reisde via Iran naar Turkije. Na een verblijf van 10 maanden verliet hij Turkije en kwam hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. Na 10 dagen trok hij verder via Servië en kwam het grondgebied van de lidstaten opnieuw binnen via Hongarije. Hij reisde door naar Oostenrijk waar hij staande werd gehouden. Zijn vingerafdrukken werden genomen en de betrokkene verliet Oostenrijk na 5 dagen. Hij reisde via Zwitserland en Frankrijk door naar België waar hij naar eigen zeggen aankwam op 26.08.2022. Hij stelt dat hij geen internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

Op 02.09.2022 werden de Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 14.09.2022 stemden ze met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene.

Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (“Ghezelbash”) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 (“Karim”) stelde het HvJ-EU met verwijzing naar de zaak “Ghezelbash” dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Oostenrijk. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Oostenrijk opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Oostenrijkse instanties stemden toe de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Artikel 20(5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Oostenrijk de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of mogelijk zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Oostenrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zijn zus in België verblijft, volgens zijn verklaringen psychologische problemen kent en zijn bijstand nodig heeft. Hij uit vanwege die reden verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde een in België verblijvende zus te hebben en voert aan dat hij zijn zus bijstand dient te bieden. De persoon, die aan de hand van de door de betrokkene aangevoerde gegevens kon worden geïdentificeerd, verblijft inderdaad in België en is Belgisch staatsburger.

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

De betrokkene bracht een document aan. Het betreft een verslag van een 'intakegesprek' tussen zijn zus en een medewerker van een 'moeder-baby-eenheid (MBE)' van een zorginstelling, dat plaatsvond op 31.05.2022. Hieruit blijkt dat de zus van de betrokkene als jonge werkende moeder met problemen kampt. In het verslag wordt opgemerkt dat de zus van de betrokkene en haar echtgenoot geen 'familiaal netwerk' hebben in België en op niet zo veel mensen kunnen terugvallen.

Hieromtrent merken we op dat de zus van de betrokkene gehuwd is en dat niet aan de hand van objectieve elementen aannemelijk wordt gemaakt dat de bijstand van haar partner niet volstaat en de bijstand van de betrokkene onontbeerlijk is. Het door de betrokkene voorgelegde document is onvoldoende om tot dat besluit te komen.

Derhalve besluiten we dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende zus of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn zus.

De Oostenrijkse instanties stemden op 14.09.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : *“De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”*.

Indien de Oostenrijkse instanties tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zullen ze het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten.

De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Oostenrijk is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Lukas Gahleitner-Gertz e.a., “Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2021 update, laatste update op 25.04.2022, <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die aan Oostenrijk worden overgedragen en wiens verzoek nog niet het voorwerp is van een finale beslissing geen problemen kennen om opnieuw toegang te krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in geval de overdracht binnen de 2 jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt (pagina 56, “Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria. In this case, the discontinued asylum procedure will be reopened as soon as they request for it at the BFA (Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl) or the BVwG (Bundesverwaltungsgericht”). Verder lezen we dat overgedragen personen geen problemen ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen (pagina 56, “Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system”).

Het rapport meldt dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt (pagina 35, “With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the “available possibilities”, and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act”).

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben volgens het rapport in geval van een beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang tot rechtsbijstand (pagina 35).

In Oostenrijk werden in 2021 38.638 verzoeken om internationale bescherming ingediend (AIDA-rapport, pagina 8) wat neerkomt op 411 verzoeken per 100.000 inwoners. Niettemin meldt het AIDA-rapport dat geen gevallen bekend zijn van verzoekers die uitgesloten bleven van opvang en dit vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 106). Het stelt verder dat de omstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen maar globaal verbeterden door een verminderde bezetting (pagina 106, “Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, but they have constantly improved along with the decrease of persons staying in the centres”).

Eind juli 2022 werden in Oostenrijk al meer verzoeken ingediend dan in het jaar 2021. Er is onmiskenbaar sprake van een sterk toegenomen instroom. Dat de Oostenrijkse instanties daardoor hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen wordt door de betrokkene niet aangetoond.

De betrokkene stelt dat hij gezondheidsproblemen kende, maar op dit ogenblik oké is. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 114). Het maakt gewag van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Oostenrijk geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse instanties.

(...)"

1.5. Verzoeker wijzigde begin oktober 2022 zijn gekozen woonplaats naar het adres van zijn zus en werd aldaar op 11 oktober 2022 geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen naar aanleiding van een gecoördineerde actie met het bureau SeFoR van de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 11 oktober 2022 een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker diende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder rolnummer RvV 282 562.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepaling

- Artikel 39/85, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn."

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep, ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20

september 2022 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is gesteund op artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85, §2 van de vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1.1. In zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voert verzoeker het volgende aan betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Het verzoek is uiterst dringend: Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Een gewone behandeling van het verzoek tot schorsing dreigt aldus laattijdig te zijn.

Het verzoeker is verder noodzakelijk om verzoekers belangen veilig te stellen. Verzoeker loopt het risico om met dwang te worden overgedragen aan Oostenrijk zonder daadwerkelijk rechtsmiddel tegen deze beslissing 26quater te kunnen uitoefenen. De behandeling bij spoed van het ingediende verzoek tot schorsing van de beslissing 26quater is dan ook noodzakelijk om de belangen van verzoeker veilig te stellen.

(...)”

2.2.1.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing weliswaar reeds werd getroffen op 20 september 2022, maar dat verzoeker sedert 11 oktober 2022 wordt vastgehouden in het gesloten centrum van Brugge met het oog op zijn overdracht naar Oostenrijk, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld. Verzoeker kan worden gevolgd dat de tenuitvoerlegging thans imminent is, waardoor een gewone schorsing te laat zou komen.

2.2.1.3. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Vooraf dient te worden aangestipt dat de Raad enkel de ernstige middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onderzoekt die werden ingeroepen in het gedinginleidend verzoekschrift van 3 oktober 2022 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring werden gevorderd.

2.2.2.1. In zijn verzoekschrift van 3 oktober 2022 voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van artikel 16 van Verordening nr. 1560/2003/EG van de commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening nr. 343/2003/EG van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“Omtrent de redenen waarom verzoeker een asielaanvraag indiende in België, verklaarde verzoeker het

volgende :

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zijn zus in België verblijft, volgens zijn verklaringen psychologische problemen kent en zijn bijstand nodig heeft. Hij uit vanwege die reden verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk.

Aldus valt de beoordeling van de bevoegde lidstaat uitdrukkelijk onder het artikel 16 Verordening 604/2013, dat als volgt luidt:

“ Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus. of die ouder. ”

Deze afhankelijkheid kan geenszins worden betwist, en werd bovendien uitdrukkelijk kenbaar gemaakt aan de Belgische overheid, voorafgaand aan het uitvaardigen van de bestreden beslissing:

Enerzijds lijdt verzoeker aan psychologische problemen, waarvoor hij expliciet aangaf nood te hebben aan begeleiding

Anderzijds is zijn zus afhankelijk van bijkomende bijstand, waarvoor een attest werd overgemaakt dat vermeldt dat zijn zus psychologische problemen heeft, die in rechtstreeks verband staan met zorgen over het welzijn van haar familie en de afwezigheid van een familiaal netwerk. De psychologische problemen hebben eveneens tot gevolg dat verzoekster het erg moeilijk heeft als werkende mama. De aanwezigheid van een familielid kan dan ook een belangrijke soelaas zijn voor haar alsook een extra steun in de huishouding.

Beiden willen elkaar ondersteunen. Niettemin heeft de Belgische overheid geoordeeld dat verzoeker zou moeten worden overgedragen aan Oostenrijk.

De motieven die ten grondslag liggen van deze beslissing zijn kennelijk niet afdoende (schending materiële motiveringsplicht) en houden onvoldoende rekening met alle gegevens in het dossier (schending van de zorgvuldigheidsplicht).

Nergens in de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met de psychologische problemen, waarvan verzoeker uitdrukkelijk melding maakte. Integendeel de Belgische overheid lijkt zich niet te concentreren op de afhankelijkheid van verzoeker van zijn zus, maar daarentegen op de afhankelijkheid van de zus van haar broer.

Wat betreft deze laatste oordeelt de Belgische overheid het volgende:

(...)

De Belgische overheid kon niet tot voormelde conclusie komen aan de hand van het overgemaakte attest.

De moeder-baby-eenheid van de zorginstelling was immers op de hoogte van het gegeven dat de zus gehuwd was, maar oordeelde niettemin dat betrokkene met problemen kampt als jonge werkende moeder.

De motivering van de Belgische overheid is dan ook strijdig met de stukken in het administratief dossier.

De bestreden beslissing is geenszins wettig.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: het EVRM) en van artikel 3.2 van de Verordening 604/2013/EU. Verzoeker stelt hieromtrent het volgende:

“Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een asielaanvraag geenszins onontvankelijk kan worden verklaard indien een terugkeer naar de betrokken lidstaat zou betekenen dat de vreemdeling terecht komt in een situatie van extreme materiële deprivatie (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Het aantal asielzoekers is erg toegenomen in Oostenrijk:

The increase in arrivals and in asylum applications was noted in the vast majority of AIDA country reports.

To illustrate, as concerns international protection applications, Austria saw an increase of 160% in 2021
Dit leidt tot een ontoereikende kwaliteit van de opvangcentra:

Poor conditions were registered for reception centres in most AIDA countries, including Austria, Bulgaria, Cyprus, Germany, France, Greece, Italy, the Netherlands, Poland, and Romania. Among the issues reported were overcrowding; poor hygiene and sanitation conditions; lack of adequate community spaces; remoteness of the facilities; lack of safeguards against sexual and gender-based violence; issues with quality and/or quantity of food provided; and suspension of services and activities, and mass quarantine due to COVID.

The pandemic also exacerbated the difficulties faced by many asylum seekers in accessing the labour market^{2 3 *}

Verder wordt het gegeven bekritiseerd dat de asielzoekers te lang moeten verblijven in de initiële opvangcentra, die niet geschikt zijn voor langdurige opvang:

Responsibility sharing between the federal state and the provinces. The Commissioner

understands that the high numbers of residents which can be observed in several Federal reception facilities not only result from the above-mentioned Covid-related sanitary precautions applied in Initial Reception Centres, especially quarantine measures, but also from difficulties in transferring people to provincial reception facilities once the admission procedure is completed. During her visit to the Initial Reception Centre of Traiskirchen, the Commissioner met with several asylum seekers who were stuck in this centre for weeks despite being admitted to the asylum procedure and therefore eligible for transfer to a provincial reception facility. According to the Federal Ministry of the Interior, many people present in federal reception centres should be hosted in the provincial reception facilities as provided for by the agreements concluded by the federal and the provincial authorities. 29 To explain this situation, the authorities have put forward both the reluctance of some provinces to take all their share of the reception, and administrative and technical obstacles at federal level.⁵

Zoals hierboven meegedeeld, is het aantal asielzoekers echter ernstig gestegen. Verder is het gegeven dat er verschillen zouden zijn tussen de verschillende opvangcentra niet afdoende.

In voorkomend geval had de Belgische overheid zich ervan moeten vergewissen dat verzoeker bij een overdracht naar Oostenrijk niet zou terecht komen in een opvangstructuur, waarvan de kwaliteit ontoereikend is door het inwinnen van individuele garanties bij de Oostenrijkse autoriteiten:

117. Accordingly, just as the overall situation of asylum seekers in Italy is not comparable to that of asylum seekers in Greece as analysed in the M.S.S. judgment (see paragraph 114 above), the specific situation of the applicants in the present case is different from that of the applicant in M.S.S. Whereas the applicants in the present case were immediately taken charge of by the Italian authorities, the applicant in M.S.S. was first placed in detention and then left to fend for himself, without any means of subsistence. 118. The Court reiterates that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see paragraph 94 above). It further reiterates that, as a "particularly underprivileged and vulnerable" population group, asylum seekers require "special protection" under that provision (see M.S.S., cited above, § 251). 119. This requirement of "special protection" of asylum seekers is particularly important when the persons concerned are children, in view of their specific needs and their extreme vulnerability. This applies even when, as in the present case, the children seeking asylum are accompanied by their parents (see Popov, cited above, § 91). Accordingly, the reception conditions for children seeking asylum must be adapted to their age, to ensure that those conditions do not "create ... for them a situation of stress and anxiety, with particularly traumatic consequences" (see, *mutatis* is 48 TARAKHEL v. SWITZERLAND JUDGMENT *mutandis*, Popov, cited above, § 102). Otherwise, the conditions in question would attain the threshold of severity required to come within the scope of the prohibition under Article 3 of the Convention. 120. In the present case, as the Court has already observed (see paragraph 115 above), in view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in M.S.S., the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded. It is therefore incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together (TARAKHEL/Zwitserland (no 29217/12) van 04/11/2014).

Aldus vordert verzoeker om de bestreden beslissing nietig te verklaren.

Bovendien dreigt verzoeker bij een terugkeer naar Oostenrijk volledig te worden uitgesloten van het recht op opvang alsook van het recht op onmiddellijke en toereikende medische bijstand. Verzoeker heeft Oostenrijk verlaten zonder zich aan te bieden aan de toegewezen open opvangstructuur.

Terzake blijkt uit het AIDA-rapport, update april 2022, dat personen die zich niet hebben aangeboden aan een opvangstructuur uitgesloten worden van het recht op opvang:

Material reception conditions may be withdrawn where the asylum seeker: 351 (a) Repeatedly violates the house rules and/or his or her behaviour endangers the security of other inhabitants: (b) Leaves the designated place for more than 3 days, as it is assumed that they are no longer in need of Basic Care (p 95)

De procedure om de materiële bijstand opnieuw aan te vragen is niet alleen moeilijk maar ook traag. In afwachting van de beslissing hierover heeft de asielzoeker bijgevolg geen toegang tot de vereiste opvang/medische verzorging:

Procedural safeguards in case of withdrawal or reduction do not fully meet the requirements set out in Article 20 of the recast Reception Conditions Directive. In some federal provinces, reduction or withdrawal of reception conditions may be ordered without prior hearing of the asylum seeker and without written notification of the decision, if the hearing imposes a disproportionate burden. In some federal provinces, the latter is only rendered upon request of the asylum seeker. It has also happened that the reception conditions of all asylum seekers involved in a violent conflict in a reception facility were withdrawn without examination of the specific role of all individuals concerned in the conflict. There are no official decisions/notifications by the implementing authorities on the granting, restriction of benefits, sanctions or dismissal from basic benefits. Instead of that NGOs concerned and/or person concerned receive an information letter which explains and declares restrictions of basic care, from the implementing authority either by mail and/or by post. Restrictions on benefits are enforced differently in the provinces, and the amount of the allowances for income also vary. In Upper Austria, persons with an income due to employment receive an invitation from the authority for a personal meeting in which income, overpayment of basic benefits, and repayment is recorded. This agreement must be signed by the asylum seeker and is binding. Individual basic care benefits are not withheld immediately, but repayment instalments are ordered. In cases where the person does not fulfill his or her obligation to pay in installments, financial benefits such as pocket money or food allowance will be withheld. In Vienna, people in basic care usually receive the information letter with repayment agreements via the supervising NGO. Previously, pay slips had to be sent to the authority (FSW), who was in charge of calculating the repayment. In some cases, the calculations were incorrect and the care team had to intervene with the authority. Asylum seekers whose Basic Care has been terminated or reduced may re-apply for the provision of basic care in the federal province they have been allocated to. In practice, it is difficult to receive Basic Care again after it has been terminated, or at least it takes some time to receive it again (p. 98).

Zonder opvang heeft verzoeker geen of zeer moeilijke toegang tot de vereiste medische verzorging:

Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance. Treatment that is not covered by health insurance may be paid, upon request, by the federal provinces' departments for Basic Care or the Ministry of Interior. If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment.⁴²⁶ In practice, this provision is not always easy to apply, however. If an asylum seeker has lost basic care due to violent behaviour or absence from the EAST for more than three days, he or he will not receive medical assistance, because it is assumed that they have had the opportunity to visit the medical station in the EAST. However, as those asylum seekers are no longer registered in the EAST, they will not be allowed to enter and receive medical treatment there. Without health insurance or access to the medical station of the EAST, asylum seekers may face severe difficulties in receiving necessary' medical treatment {AIDA, p. 114}

De mogelijkheden voor asielzoekers om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien zijn uiterst beperkt:

“ While asylum seekers are legally restricted from seeking regular employment, they are eligible for seasonal work, low-paying community service jobs, or professional training in sectors that require additional apprentices. A work permit is required for seasonal employment but not for professional training. An employer must request the work permit for the prospective employee. Asylum seekers have access to health care services and school education is available to their children, but they do not receive other integration services, such as language classes or employment assistance, until their applications have been approved. »

Hoewel de Belgische overheid in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het AIDArapport, wordt de bovenstaande problematiek nergens belicht in de bestreden beslissing. Zij is aldus niet afdoende gemotiveerd.

Bij een terugkeer dreigt verzoeker bijgevolg terecht te komen in onmenselijke en vernederende levensomstandigheden, zodat de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard.

In afwachting hiervan vordert hij de bestreden beslissing te willen schorsen. Bij een terugkeer naar Oostenrijk loopt hij immers het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling door een gebreke aan (toereikende) opvang en verzorging.”

Als bijlagen bij zijn gedinginleidend verzoekschrift voegt verzoeker een mailbericht van zijn zus van 27 september 2022 met kopie van haar (Belgische) identiteitskaart, en een verslag van een intake bij de MBE (moeder-baby-eenheid) van 31 mei 2022 (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2.2.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 16 van de verordening nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. Deze bepaling heeft immers betrekking op de taal die wordt gebruikt voor de communicatie tussen de lidstaten en heeft geen uitstaans met de thans bestreden beslissing. Verzoeker doelt wellicht op de bepaling inzake “*afhankelijke personen*” uit artikel 16 van de Verordening 604/2013/EU.

2.2.2.3. De beide door verzoeker aangevoerde middelen worden voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, hieronder gezamenlijk behandeld.

2.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.2.2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225 875).

2.2.2.6. In zijn middelen betwist verzoeker nergens de pertinente vaststelling dat naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming in België bleek dat er een zogenaamde Eurodac-1-treffer geregistreerd was in Oostenrijk. De gemachtigde van de staatssecretaris vroeg daarom de Oostenrijkse instanties om verzoeker terug te nemen. De Oostenrijkse instanties stemden hiermee in op 14 september 2022. Bijgevolg paste de gemachtigde van de staatssecretaris de vigerende regelgeving toe en concludeerde dat “*de behandeling van het verzoek om internationale bescherming (...) aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013*”.

2.2.2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker na zijn registratie in Oostenrijk op 4 augustus 2022 slechts 5 dagen in Oostenrijk verbleef (Dublin-interview, 5 september 2022, reisroute) ter gelegenheid van zijn zogeheten Dublin-interview op 5 september 2022 als specifieke reden waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst naar zijn zus, die in België verblijft en met psychologische problemen te kampen heeft. Aangaande de redenen die een overdracht naar Oostenrijk in de weg zouden staan, verklaarde verzoeker dat hij niet wil teruggaan, maar dat er geen specifieke reden is. Verzoeker stipt aan dat zijn zus de enige reden is waarom hij hier wil blijven (Dublin-interview, 5 september 2022, aanvullende informatie).

2.2.2.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 16 van de Verordening 604/2013/EU heeft betrekking op “*Afhankelijke personen*” en bepaalt het volgende:

*“1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.
(...)”*

2.2.2.9. In zijn middel wijst verzoeker op artikel 16 van de Verordening 604/2013/EU, waarbij hij van oordeel is dat de afhankelijkheidsband niet kan worden betwist. Verzoeker stelt dat hij zelf met psychologische problemen kampt en dat ook zijn zus als werkende mama psychologische problemen kent omwille van de afwezigheid van een familiaal netwerk. Verzoeker stelt bijgevolg dat er in wezen een wederzijdse afhankelijkheidsrelatie bestaat.

2.2.2.10. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld betreffende de voorgehouden (wederzijdse) afhankelijkheidsrelatie:

“(…)

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zijn zus in België verblijft, volgens zijn verklaringen psychologische problemen kent en zijn bijstand nodig heeft. Hij uit vanwege die reden verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde een in België verblijvende zus te hebben en voert aan dat hij zijn zus bijstand dient te bieden. De persoon, die aan de hand van de door de betrokkene aangevoerde gegevens kon worden geïdentificeerd, verblijft inderdaad in België en is Belgisch staatsburger.

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid (“additional elements of dependence”) vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : “The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece”).

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

De betrokkene bracht een document aan. Het betreft een verslag van een ‘intakegesprek’ tussen zijn zus en een medewerker van een ‘moeder-baby-eenheid (MBE)’ van een zorginstelling, dat plaatsvond op 31.05.2022. Hieruit blijkt dat de zus van de betrokkene als jonge werkende moeder met problemen kampt. In het verslag wordt opgemerkt dat de zus van de betrokkene en haar echtgenoot geen ‘familiaal netwerk’ hebben in België en op niet zo veel mensen kunnen terugvallen.

Hieromtrent merken we op dat de zus van de betrokkene gehuwd is en dat niet aan de hand van objectieve elementen aannemelijk wordt gemaakt dat de bijstand van haar partner niet volstaat en de bijstand van de betrokkene onontbeerlijk is. Het door de betrokkene voorgelegde document is onvoldoende om tot dat besluit te komen.

Derhalve besluiten we dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende zus of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn zus.

(…)”

2.2.2.11. De Raad merkt vooreerst op dat de Uniewetgever in artikel 16 van de Verordening 604/2013/EU een expliciete en limitatieve opsomming heeft gemaakt van een aantal omstandigheden waarop de

afhankelijkheid van de hulp van de in de lidstaat verblijvende personen, met name “kind, broer of zus of ouder”, dan wel van de hulp van de verzoeker om internationale bescherming, moet zijn gebaseerd. In artikel 16 van de Verordening 604/2013/EU wordt bepaald dat de afhankelijkheid te wijten moet zijn aan “een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd”.

Verzoeker heeft geen duidelijk bewijs aangeleverd van één of meer van deze omstandigheden in zijn hoofd of in hoofd van zijn zus, die van zijn hulp afhankelijk zou zijn. Er werd immers geen bewijs van een zwangerschap, van een pasgeboren kind (verzoekers nichtje is ondertussen meer dan 1 jaar oud), van een ernstige ziekte, van een zware handicap of van hoge leeftijd aangebracht. Het blijft bijzonder vaag welke omstandigheid precies aan de basis ligt van de afhankelijkheid: de situatie van verzoekers zus als jonge (gehuwde) moeder met een kind dat vaak huult, die worstelt met de combinatie van werken en opvang voorzien voor haar dochter, of de situatie van verzoeker, of de situatie van de rest van de familie in Afghanistan.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de situatie van afhankelijkheid volgend voorbeeld gegeven: *“Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren”*. De voorgehouden ‘psychologische problemen’ van verzoekers meerderjarige zus kunnen bezwaarlijk als een ernstige ziekte worden aangemerkt, omdat de nodige medische stavingsstukken ontbreken. Deze ‘psychologische problemen’ hebben kennelijk niet belet dat zij vóór de binnenkomst van verzoeker op het Belgische grondgebied blijkbaar jarenlang zonder diens ‘hulp’ heeft gefunctioneerd. De Raad treedt de gemachtigde van de staatssecretaris bij waar deze op basis van het verslag van het intake-gesprek (zie Verzoekschrift, bijlage 3) besluit dat *“niet aan de hand van objectieve elementen aannemelijk wordt gemaakt dat de bijstand van haar partner niet volstaat en de bijstand van de betrokkene onontbeerlijk is”*. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door *“op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier”* te concluderen dat er geen sprake is van een *“vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk(e) (...) relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel (...) tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende zus of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014”*.

In het middel stellen verzoekers dat geen rekening werd gehouden met de psychologische problemen van verzoeker zelf. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dient te worden aangestipt dat verzoeker tijdens zijn zogeheten Dublin-interview ontkende op dat moment psychologische problemen te hebben (Dublin-interview 5 september 2022, aanvullende informatie), zodat het middel op dat punt feitelijke grondslag ontbeert. Met betrekking tot verzoeker zelf wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat hij *“valt (...) onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en (...) hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen (is) op zijn zus”*.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn middel stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met de psychologische problemen of de problemen waarmee zijn zus als jonge werkende moeder te kampen heeft.

2.2.2.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepalingen bekrachtigen één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat

de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, §99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten

tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. (HvJ 19 maart 2019, *Jawo v. Duitsland* (GK), nr. C-163/17, §§91-93)

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Oostenrijk en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Oostenrijk.

2.2.2.13. Verzoeker wijst in zijn middel naar het overzicht van ECRE *“Asylum in Europe: the situation of applicants for international protection in 2021”* waarbij hij aanstipt dat er een toename was van het aantal verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk in 2021 en dat er sprake was van slechte omstandigheden in de opvangcentra. Uit een rapport van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa citeert verzoeker een passage over de slechte doorstroming tussen de federale en de provinciale opvangfaciliteiten (Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Austria from 13 to 17 december 2021). Tevens citeert verzoeker passages uit het arrest *Tarakhel* van het EHRM betreffende de toenmalige situatie in Italië. Tenslotte stelt verzoeker dat hij bij een terugkeer naar Oostenrijk zal worden uitgesloten van het recht op opvang en van het recht op onmiddellijke en toereikende medische bijstand. Daarnaast wijst verzoeker op moeilijkheden om opnieuw materiële bijstand aan te vragen indien hij de opvang in Oostenrijk vrijwillig verlaten heeft. Tenslotte verwijst hij naar een uittreksel uit het rapport over de mensenrechtensituatie in Oostenrijk van het Amerikaanse *Department of State*, waaruit blijkt dat asielzoekers in Oostenrijk toegang hebben tot de arbeidsmarkt, mits bepaalde beperkingen, maar dat zij enkel in aanmerking komen voor taallessen of arbeidsbemiddeling indien zij een beschermingsstatus krijgen. Verzoeker beklaagt zich erover dat deze ‘problemen’ in Oostenrijk in de bestreden beslissing niet worden belicht.

2.2.2.14. Samen met de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing merkt de Raad op dat verzoeker ter gelegenheid van zijn zogeheten Dublin-interview geen elementen aanreikte die erop wijzen dat er in Oostenrijk *“sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginfel”*. Met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“(…)De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Oostenrijk is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Lukas Gahleitner-Gertz e.a., “Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2021 update, laatste update op 25.04.2022, <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die aan Oostenrijk worden overgedragen en wiens verzoek nog niet het voorwerp is van een finale beslissing geen problemen kennen om opnieuw toegang te krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in geval de overdracht binnen de 2 jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt (pagina 56, “Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after

leaving Austria. In this case, the discontinued asylum procedure will be reopened as soon as they request for it at the BFA (Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl) or the BVwG (Bundesverwaltungsgericht)". Verder lezen we dat overgedragen personen geen problemen ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen (pagina 56, "Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system").

Het rapport meldt dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt (pagina 35, "With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the 'available possibilities', and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act").

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben volgens het rapport in geval van een beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang tot rechtsbijstand (pagina 35).

In Oostenrijk werden in 2021 38.638 verzoeken om internationale bescherming ingediend (AIDA-rapport, pagina 8) wat neerkomt op 411 verzoeken per 100.000 inwoners. Niettemin meldt het AIDA-rapport dat geen gevallen bekend zijn van verzoekers die uitgesloten bleven van opvang en dit vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 106). Het stelt verder dat de omstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen maar globaal verbeterden door een verminderde bezetting (pagina 106, "Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, but they have constantly improved along with the decrease of persons staying in the centres").

Eind juli 2022 werden in Oostenrijk al meer verzoeken ingediend dan in het jaar 2021. Er is onmiskenbaar sprake van een sterk toegenomen instroom. Dat de Oostenrijkse instanties daardoor hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen wordt door de betrokkene niet aangetoond.

De betrokkene stelt dat hij gezondheidsproblemen kende, maar op dit ogenblik oké is. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 114). Het maakt gewag van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Oostenrijk geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

(...)"

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het AIDA Country Report: Austria, 2021 update, april 2022 (hierna: het AIDA-rapport), waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat Dublin-returnees in Oostenrijk geen hinderpalen ondervinden om een onderbroken asielprocedure te heropenen indien zij binnen de tijdsspanne van twee jaar terugkeren of een procedure te starten in een navolgend verzoek indien er reeds een definitieve beslissing werd genomen. Tevens wordt aangegeven dat Dublin-returnees

geen problemen ervaren om in het opvangsysteem terecht te komen. Er wordt in het rapport uitdrukkelijk gesteld dat aan de Oostenrijkse instanties in Dublin-aangelegenheden tot nog toe niet werd gevraagd om individuele garanties te bieden, hetgeen een indicatie vormt dat de moeilijkheden die verzoekers om internationale bescherming aldaar ervaren niet van structurele aard zijn (AIDA-rapport, p. 56-57).

Verzoeker spitst zich in zijn middel op een aantal incidentele tekortkomingen door toedoen van de grote instroom, het gebrek aan doorstroming naar de provinciale opvangfaciliteiten en op bepaalde bezorgdheden inzake adequate toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt, maar hij toont niet aan dat hij door deze occasionele tekortkomingen gelijkgesteld kunnen worden met systeemfouten. Bovendien levert verzoeker geen medisch getuigschrift aan waaruit een acute nood aan behandeling zou blijken voor zijn voorgehouden 'psychologische' problemen. Hij toont evenmin aan dat hij hier tewerkgesteld is, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn persoonlijke situatie als *Dublin-returnee* in Oostenrijk door toedoen van bepaalde gebreken in het aanbod aan gezondheidszorg en arbeidsbemiddeling in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen.

2.2.2.15. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 3.2 en/of 16.1 van de Verordening 604/2013/EU. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zouden zijn.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.3.1. De Raad stelt vast dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging uit het verzoekschrift van 3 oktober 2022 geen uiteenzetting bevat betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen van 17 oktober 2022 bevat evenmin een uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.3.2. De vordering tot schorsing moet nochtans een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.3.3. Uit de bespreking van de middelen was gebleken dat niet werd aangetoond dat de overdracht naar Oostenrijk verzoeker zou blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Er is dus *in casu* evenmin sprake van een evident nadeel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

F. TAMBORIJN